

„Levelek az ország minden részéből”

ÉDES HAZÁNK GAZDAG TÁJAIN

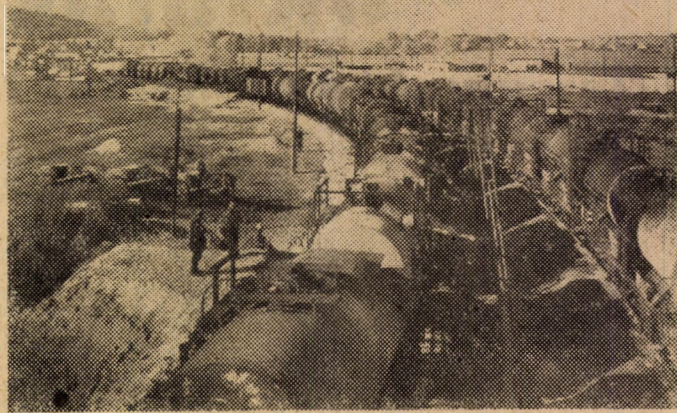
— NAGYLENGYELI LEVÉL —

Göcsej.

Zalaegerszegen túl, az országhatár mentén, hullámos, kedves dombvidék húzódik. Hamvaszöld, sárga, a domboldalakon legelő tarka tehene...

azonban győzött rajtuk és egyre nagyobb érdeklődéssel figyelték a különös, komolytinktűtű embereket.

A geofizikusok — mert azok voltak a vidék kutatói — pedig minden este a siker reményében hajtották

Végtelen vagonosor szállítja a folyékony aranyat.

„Nagy teherautókon gépeket hoztak, meg csöveket”. És valóban. Gellénháza mellett sötétlők munka-uhás, szétlőt cserzett arcú emberek éjjelnappal dolgoztak a hozott vasszerkezetek összeszerelésén, a gépek üzembehelyezésén. Lyukat ástak a földbe, betonpilléreket építettek, s föléje erős vastornyot szereltek. A vastornyok mellett pufogó, sistergő gőzgépek vastag láncokat hajtottak meg. A környék gyermekei órák-hosszat nézték a nagy, fehér gőz fűző, erőlködő masinákat.

Egyesek kezdték felismerni a munka célját. Valamit keresnek a földben, mondogatták, s várták az eredményt. A vastornyó alól azonban semmi sem tört a felszínre, a tornyot lebontották, de távolabb újból felépítették.

A vastornyó dolgozói szomorúan jelentették: „az első fúrás műszakilag elszerecséltenedett.” A fúró el-törtött és bentragadt a föld gyomrában. Reményüket azonban nem veszítették el. A második fúrásnál a dolgozók boldogan jelezték a fúró állását: ezeröttszáz méter, ezernyolcszáz méter, kétezer méter! A fúrás itt megállt. Az öblött iszapban lila-

zöld, kék színekben ott villogott, esillámlott az olaj. Göcsej újonnan felfedezett értékes kincse. A fúró-mester, a mérnökök, a munkások boldogan összeültek.

A leggazdagabb magyar olajmező.

Az újonnan feltárt olajmezőn a kutatások tovább folytak és kitértek, hogy a kedves göcseji táj dombjai alatt az ország jelenleg ismert leggazdagabb olajmezejét rejtőzik. A tornyok egymásután emelkedtek a magasba, hogy a rotary fúró megkeresse, megérintse a mélyben lévő olajos rétegeket. Egyes tornyok alatt az olaj, a víz felhajtó erejétől tör a magasba, másutt azonban csak a kütszájig emelkedik fel. Az olaj ugyanis sűrű, erősen viszkozus és a víz felhajtó ereje a csőben keletkezett surlódást nem tudja legyőzni. Ilyen helyeken gémskút módjára működő szivattyúberendezést építenek a csőszáj felé és a motorhátsós szivattyú fáradhatatlanul jár föl és alá, s bődönéből ömlik a sötét-színű, nehezen folyó göcseji arany.

A Nagylengyel környéki olajmező bőven ontotta magából az olajat, amikor még nem volt megoldva az elszállítás. A legközelebbi vasútállomás Zalaegerszeg, 11 kilométerre van, oda autón szállították az olajat. A termelés emeléséhez feltétlenül vezetékkel kellett építeni, más megoldás nem volt. Csikorgó télben, hófúvások közepette fejezték be 1953 telén a vezeték építését. Azóta a földalatti vezetéken áramlik az olaj éjjelnappal az egerszegi töltőállomásra és az épülő hatalmas olajfinomítóba, mely hazánk legnagyobb ilyen építménye lesz.

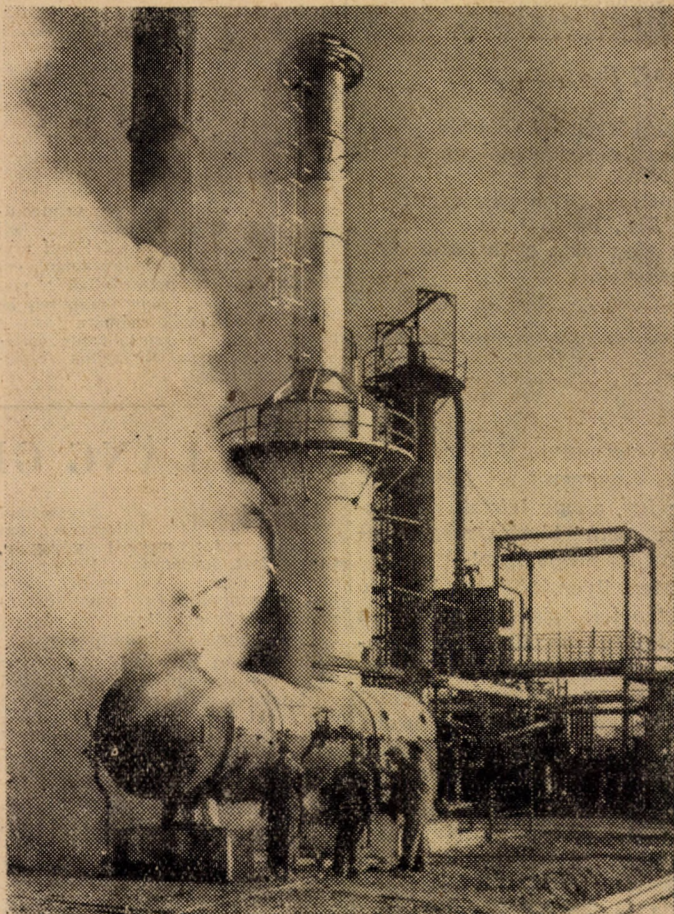
Az olajfinomító egyes üzei már működnek, közben az építkezés tovább tart, állványok magasodnak az ég felé, s hatalmas tartályok körvonalai vonják magukra a figyelmet. A finomító mellett töltőállomásra hosszú szerelvények kigyóznak el, vizik szerte-szét az országba göcsej kincseit.

A göcseji emberek sokat változtak. Különösen az új olajvidéken. A régi elmaradottság helyére benyomul az érdeklődés, a kultúra, vilány világít a házakban és az utcákon, rádió szórakoztatja a munkából hazatérő dolgozókat.

Egyéni dolgozók és ismeretlenek vidáman vágják a rendet, a lányok dalolva szedik a markot. Maguknak dolgoznak.

Bázitáról, mely kimagasló dombon épült, pontosan ellátja Gellénháza és Nagylengyel felé. Szűkületben a távoli fúrótornyok úgy sötétlenek, mint magas ciprusfák, s a bázitai gyerekek — a jövő fúrómesterei — figyelik, lesik a pillanatot, amikor a villanyfény kigyullad a tornyok csúcsán.

Ilyen az új Göcsej. Antal Zoltán.

Atmoszférikus torony Zalaegerszegen.

BALATONNAGYBEREKI ÁLLAMI GAZDASÁG

— Kiküldött munkatársunk riportja —

A vonat már jó két órája a magyar tenger partján robot. A vonat ablakából az utasok a Balaton vizében gyönyörködnek, ami ilyenkor, bőséges időben különböző színekben játszik. Sokan irigykedve nézik az álló- lők lakóit, akik boldogan inteznek az elhaladó vonalnak, sokan ugyanolyan boldogan, vagy talán még boldogabban inteznek vissza. Hiszen ők is egy kényelmes balatoni nyárlóba tartanak.

Utnok célja Balatonfenyves. Itt van a Balatonnagyberek Állami Gazdaság igazgatósága. Az igazgatóság épülete a Balaton partján áll. Az épület fák között van, igazi balatoni kép, ahogy az útról valaki nézi.

gazdaság főleg ipari növények termesztésével foglalkozik, s szép nagy kertészet is van. Itt bizony mondja Kónc elvtárs, szükség van ügyes munkásra. Különösen a növényápolási munka kíván sok munkást.

saját konyhájáról. Napi háromszori étkezés 8-9 Ft. Ez attól függ, hogy milyen az étlap, hányszor van hús. Az étlap elég változatos — mondja — hús 5-6-szor van egy héten, zöldségeket a kertészet biztosít.

A handwritten letter addressed to 'Közgazdász' (Public Economist) with a postmark from Miskolc. The letter discusses agricultural matters and the author's experience with the 'Közgazdász' organization.

A section titled 'Üzenet a szerkesztőségnek' (Message to the Editorial Office) containing a collage of small photographs and a handwritten note.

A section titled 'TÖLTÖM A NYARAT...' (I spent the summer...) featuring a handwritten letter from Szikora Éva about her summer experiences and a mention of 'Megtöltötték az FVB egyhetes tolmácsiskoláját' (They filled the 7-day interpreter school).

A section titled 'Megtöltötték az FVB egyhetes tolmácsiskoláját' (They filled the 7-day interpreter school) containing a handwritten letter from Tenner György about his experience at the school.

LÖVÉSZÉLET SZÉP ÉLET...

Reggel 5 óra. A nap sugarai a tábor sátrai között átörve megcsillannak a harmateppeken. Még teljes csend van az egész táborban. Csak a „harcosok” lélegzése hallatszódik.

Reggeli után megkezdődik a századok kivonulása a napi gyakorlatokra, melyek egy cseppet sem megerőltetőek.

Az ebéd azért nagyon jól esik, miután a szakácsok majdnem minden nap meglegelték a kávékat a kávéfőző géppel. A délután fegyverkarbantartással, kultúrfoglalkozással, vidámsággal telik el. Fel-felharson az igen népszerű vált „harci induló”, az „Egy dunaparti csónakházban”, vagy az eredetire nézve ismeretlen dal: „Sűrű csillag ritkán ragyog az égen, A századunk kint gyakorol a tétlen, A hadnagynak nem tetszik a nem tetszik a gyakorlat: Fekdj! Föld! Repülj! Elment! Mi meg csak úgy vágjuk oda magunkat”.

Ezt a kis dalt igen nagy előzettel énekelik, persze azért a fekdő és s.b. nem valósul meg a gyakorlatban. Ez inkább csak olyan vidám tréfaszerű stífó.

Közben beesteledik, s tíz óra ismét csendes a tábor, a kürtök jelére pedig egyesek már az igazak álmatámadásnak.

Azért olyan két-három hét múlva úgy gondolom sok tapasztalattal gazdagodva, testben megerősödve, megizmosodva térünk vissza, hogy a katonalelet „fördalmai” után jól pihenve, frissen vágjunk neki a következő tanévnek.

Sükkel László

Amiről egy öreg harcos mesél...

Ha valamikor azt mondják nekem, hogy katonaként a kősz bőséges, feltálatlan és mindenki anynyit szed, amennyit akar, és nem egyházi, hanem ízletes és kenyeret is úgy kóstolják: „vegyn elvtárs”. — Es mennyit? — Amennyit akar. — Szóval, ha ezt mondják, azt felelem, amit a többi „őreg”, hogy tudom, amit tudok, ennyi nem lehet százezer. A régen. Azaz mégsem minden úgy, mert már a felszerelés is gondosabban halad, a bevonulás és a kitűzés is zökkenésmentesebben ment. Ezt a változást nemcsak én, hanem sok más elvtársam is észrevette, aki ugyancsak a lehető legrosszabbra volt felkészülve. Állítom, hogy a körlet állapota rosszabb volt az eddigiekénél, de többet dolgoztak a szakaszok a rendbehozásán I nap, mint máshol egy hét alatt.

Lapzárta után érkezett: A II. század futballkerete: hallgatóit 4:1, és a tüzevezred csapatát 4:3 arányban legyőzte. A hadosztály asztalitenisz bajnokságon első lett Ilovits, második Márton, harmadik Boér.

Valóban megtörtént

MAR CSAK ÖTEN VÁRAKOZTAK a felvételre, amikor beléptem az ötösszámú felvételi bizottság elsőemelti szobájába. A felvételiző bizottság előtt éppen akkor vizsgáztok egy magas, szőke, fiatal lány. Kissé elfogódott, félénk volt, pedig nagyon barátságos légkörben folyt a beszélgetés, s nincs is miért „drukkolni”. Dolgozatát letesze sikerülték és a feltett kérdésekre is kitűnő választ adott. Csakhamar véget ért a felvételi és mosolygós arccal távozott P. M. elvtársnő, azzal a jóleső érzé-

sel búcsúzott, hogy viszontlátásra szeptemberben. Sainos nem mindenki ilyen mosolygós arccal lép ki a szobából. Valóján mi lehet az oka...? Most éppen földrajzi témakörből folyt a szó. A vizsgáló földrajzi tájékozatlansága igen nagy.

A II. század röplabdacsapata: Boér, Düh, Szanyiszl, Király, Balázs, Varboly összeállításban röplabdabajnokságot nyert. A hadosztály, ezredtszti válogatott és az első évfolyam csapatait 3:0 arányban verte meg.

„Allahra üszkürü! Koppenhága az új fővárosunk!”

... A KSH-ban termelési gyakorlatukat töltő elvtársak írják

Már négy hét telt el

azon hétfele nap óta, amikor néhány statisztika- és politikai gazdaságtan-szakos hallgató a reggeli regyogó napfényben a Keleti Károly-utca legelső, hatalmas épülete előtt találkozott. A reményekkel teli várakozás és a lámpaláz különös érzésével köszöntötték egymást és a fellegyfői feladattal megbízott Szabó tanársegéd elvtársat. Együtt léptünk be a Statisztikai Hivatal kapuján. Hét nap a gazdasági főosztályra indultunk. Már vártak. Nemcsak Módné elvtársnő, a főosztály vezetője, aki azonnal behívott magához bennünket, szeretettel üdvözölt, majd külön-külön mindegyikünkkel megbeszélte a szakdolgozat témáját, nemcsak Szőnyi elvtárs, aki a főosztályon instruktorunk lett és a fenti „tanácskozás” után elkálauzolt a kijelölt osztályra és biztosított segítségéről, hanem szinte a főosztály valamennyi dolgozója. Ezt bizonyítja az a falújságcaik — már az első percekben megragadta a figyelmünket — amely a főosztály dolgozói értesítette jöveteleinkről, és mégin-

kább az a fogadtatás és érdeklődés, amit az egyes osztályokon valamennyien tapasztaltunk. Elfoglaltuk helyünket az íróasztalnál, hat hétre a KSH dolgozó lettünk. Beilleszkedtünk a hivatali munkarendjébe, megismerkedtünk az osztályok munkájával, némelyikünk külön kis „munkakör” is kapott és valamennyien megtanultuk, hogyan kell lépésre haladni; és még egyet megtanultunk értékelni az elmúlt három év tanulmányait, amelyek segítségével tudtunk tájékozódni a kérdések tömkelegében, hozzá tudtunk szólni egyes kérdésekhez, s ha a gyakorlati sok tétlen nem is fedte a tanult elméletet, éppen itt vált előnyünkre az elsajátított elmélet, a probléma megválaszásában. Jelenleg valamennyien „felgyűrt ingújjal” készülünk a dolgozat megírására. Reméljük, eredményes alapos munkák lesznek, de ha nem is lesz valamennyi dolgozat kiváló, ez a hat hét akkor sem bizonyul hibaválonak: belekóstoltunk a komoly operatív munkába, megismerkedtünk az önbizalomunk, nem félünk a jövő év ismeretlen feladataival!

Grozli József

Június végén az egyetem szakszervezeti bizottsága beutalt egy hétig a mátrafüredi üdülőbe. Életemben most voltam először nyaralni, így érthető várakozással, reménykedéssel vártam az üdülést. Mátrafüredi tipikus nyaralóhely. Szép, hegyes, dombos, erdős vidéke, a jó levegő, gazdag kirándulóhelyei nagyon alkalmassá teszik nyaralásra. A település egy hegyektől körülvett völgyben fekszik, a hegyek oldalán az üdülőtelepek sorakoznak. Üdülési idényben a nyaralók száma 2—3-szorosa a „benszüllött” mátrafüredieknek.

Lakhelyem a Szovjetunió.

Két éve yallom magam büszkén leningrádinak. Kevés olyan ház van Leningrádban, amelyet olyan könnyen megtalálhat bárki, mint a mi diákszállónk. A pontos címmel is pontosabb meghatározás: nagy ötemeletes sarokház a Névaparton, pontosan szemben a Téli palotával. Sokan megállapították már, hogy Leningrád a világ egyik legszebb — ha nem a legszebb városa —

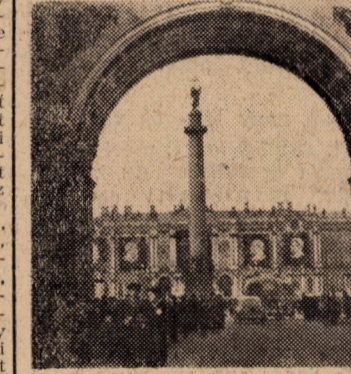

Fehér éjszaka Leningrádban.

és mi a leningrádi egyetem diákjai és aspiránsai, ennek a legszebb városnak is a legszebb pontján lakunk. Diákszállónk hosszú ablakosát a Névrá nyílunk. Az ablakokból szép a kilátás, nem lehet megszokni, nem lehet megenni és nem lehet elfelejteni soha ezt a képet. Szemben a Téli palota felhőirradás, halványzöld épülete, jobbra az Admiralitás palotájának (líhegyes, arany tornya villog, s az Iszak székes-egyház hatalmas aranypulójája tömpén ragyog a napfényben. Estelől könnyű, fehér pára ül a folyó felett, a Téli palota ilyenkor távoli ködsáttányak tűnik, és az ember szeretne fűzet gyűjtani Nagy Péter hajdani világítótornyai tetején, olyan páras, hűvös, szürke minden.

Hátfordítva az ablaknak

180 fokok fordulat a képen, hangulatban is. Itt bent a házban 12 ország fiatallása nyúzós, kiábil, énekel, vitatkozik, főz és tanul. Zsóított a tanulószoba, bár itthon kevesen tanulnak. Nem szokás. Könyvtárba jár-

A Téli Palota.

nak, ott dolgoznak a diákok. A tanulószobában mindig van kínai. Reggel 7-kor, vagy éjjel háromkor nézek be, mindegy, komoly, szemüveges, sötétruhás kínai fiúk, feketecepiós lányok hajolnak a könyv fölé. Hihetetlen kintással tanulják az orosz nyelvet, amely egy nemzet diákjai számára sem olyan nehéz, mint nekik és a koreaiaknak. Zsóított a kis könyvtárszoba is, ahol a diákszálló televíziója áll. Minden este televíziós adás van, hangversenyek, operák, színelőadások elevenednek meg előttünk. Nagy forgalom van a könyvháiban is, különösen a lányok emeletén. „Kolhozik” főznek (6—8 főből álló csoportok, rendszerint együttlakók), hatalmas fizekben rottyog a ssci, németek gyártanak tojásporból műirantottát, Pak, a kis koreai vegyész retelkeveléből főz levest, a csodálkozó tekinteteket már megszokta.

A szobákban esténként meghitt,

beszélgetős a hangulat. Mindenki elmeséli a maga híreit. „A pártbizottság elfogadta Ragozin kérését” — ujságolja egy este Mása, a szobatársam. Ragozin elvtárs másodéves politikai gazdaságtan aspiráns. Azzal a kéréssel fordult a pártához és az egyetemhez, engedjék át a levelezőaspirantúrára és engedjék meg, hogy hazatérhessen falujába, a kolhozukba. Nagy szükség lenne rá otthon, a kolhoz elnökévé szeretné választani. Ragozin tehát elment. Voltak, nem is kevesen, akik kétségbe vonták ennek a lépésnek helyességét. Helytelennek tartották, hogy egy politekonomus így szálljon le a termelésbe, mint Ragozin tette, másrészt két-

A MÁTRÁBAN

szor a fogadóban. A másik nevezetesség a lakás tulajdonosa szerint az, hogy a ház rég híres betyárcazda volt. A lakás alatt többszáz méter hosszú alagút húzódik, ahol a betyárok szükség esetén eltűnhetek a zandárok elől. Az alagút még most is meg van, bár nagy része már beomlott.

A pedagógus üdülőben etkeztem a többi nyaralótársammal együtt. Az ellátás kitűnő volt, napi kalóriaértéke véleményem szerint legalább 6000 kalóriát tett ki. A bőséges ellátás, a jó levegővel, a jó étvágy hatására két hét alatt átlagban 2—3 kilót hízott egy-egy nyaraló.

Az üdülőben szórakozási lehetőségekben sem volt hiány. Délelőttönként kirándulást

szerveztünk a környező hegyekbe, délutánonként sportmérkőzés volt, este pedig filmvetítés, előadás, vagy tánc az üdülőben.

Fürdésre is meg volt a lehetőségünk. Szerencsémre ottlétem ideje alatt igazi nyári napsütéses időjárás volt, csupán egy alkalommal volt kisebb záporosó, így az üdülőstrandfürdője igen nagy népszerűsége tett szert.

Bár egyedül utaztam üdülni, megérkezéseimkor az ott nyaraló elvtársak közül senkit sem ismertem, a közös kirándulások, sportrendezvények, táncesték révén gyorsan megismerkedtem és megbarátkoztam az ott üdülő elvtársakkal és elvtársnőkkel. Az üdülés végén, elutazásunk előtt búcsúestet tartottunk.

Budapest, 1954 július 19. Varga László tanársegéd

Így élünk

Leningrádban...

ségbe vonták, tud-e a kolhozban hasznos munkát végezni. Néhány hét múlva ezek az emberek új problémán törhették a fejüket: mi keressük közgazdászok a sziz- és parlagföldeken? Mert a hallgatók egy csoportja azt kérte, helyezzek őket állandó munkára a szülőföldre. Ez a csoport azért már a messi Altjban segíti a parlagföldek meghódítását, a új szovhozok szervezését.

Mása, a szobatársam egy percig

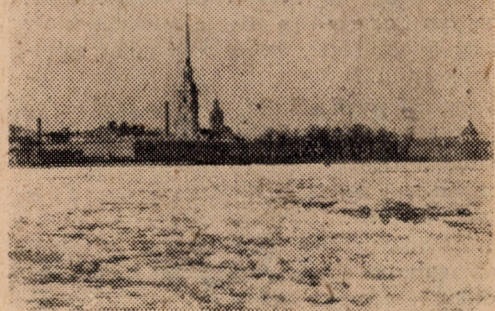
sem kételkedett abban, hogy helyes az, amit ezek az emberek tettek. Mása hosszú iskolát járt és megtanulta a nehéz munka szépségeit. Egy kicsi faluból jött, messze az Ural mellől. Mikor bejezte a tanítókézőt, már két btyája és az apja a fronton harcolt. A németek Moszkvát fenyegették. Edesanyja, egyszerű parasztasszony, riadtan kérdezte: „Mi lesz lányom, mi lesz, ha Moszkvát, talán mégis...”. „Az lehetetlen” — mondta Mása határozottan és ment ő is mint apja, mint btyái, megvédeni Moszkvát, faluját, anyját. Szása, az áccse kisfiú volt még, ő csak otthon járt-szótta háborút, pajtásaival, maguk készített fegyverekkel verték a láthatatlan ellenséget. Egyszer, egy páráz játék hevében, áldozatul esett Másákék kis háza is. A gyerekek valahogy felgyújtották a kolhoz felépítette. De a háború hosszú volt, s mit játszhattak a gyerekek, amikor a felnőttek a fronton verik a fasisztákat? Így aztán a kis házat, a vadonatúj kis házat, amit a kolhoz a nehéz háborús viszonyok között épített fel, Novieszkova mama egy este amikor a földéről hazajött, újból leégve találta. „Ha a kolhoz nem

Egyetemünk épülete.

segít, ha nincs kolhoz, anyámék már másodszer maradtak volna fedél nélkül — mesélte Mása — de a kolhoz újból segített, és a kis ház felépült. Az új házba már csak ketten térünk vissza, apám és idősebbik btyám esetet.” A háború után ismét iskola, tanulás. Mása elvégezte a leningrádi kereskedelmi főiskolát és két évig egy közeli kis városban dolgozott. Innen jött az egyetemre. A politikai gazdaságtan-tan-szék szívesen fogadta aspiránsnak, az elvtársak a tanszéken igen magasra értékék, ha aspiránsuk gazdag élettapasztalatokkal rendelkező ember, aki jól ismeri a gyakorlati gazdasági munkát, maga is dolgozott már néhány évet. Es most itt lakunk együtt három, mi ketten és egy német kislány, Ciliké, II. éves indiológus hallgató. Esténként valóságos kis nemzetközi konferenciává alakultunk. Mindenki olvassa a magáét. Mása a „Pravdat” olvassa. Néha mosolyog és azt mondja: „malagye!” Nem lehet tudni, kit dicsért meg, ez a dicséret szóhat Molotovnak, szóhat egy derek kombájnosnak, szóhat egy tervét túltejtő népi demokráciának is.

Közben Ciliké szakadatlanul mesél, akár figyelmünk rá, akár nem. Németországáról beszél, az emberekéről, Berlinről Nyugat-Berlinről. En hangosan fordítottam a Szabad Népet. Látszólag mindenki másról beszél. De mi értjük egymást, és tudjuk, hogy lényegében mind-

A Néva május 1-én.

annyian egy dologról, egy ügyről beszélünk. Egyikünk se mondja ki — nagy szavak ezek — de mind a hárman tudjuk, így kovácsolódik a népek barátsága ebben a nagy ötemeletes házban, szemben a Téli palotával.

Rédei Aranka, aspiráns

